29 Αυγούστου 2009

Όσιος Ιωσήφ ο Ησυχαστής – 50 χρόνια από την κοίμησή του (2)

Συνομιλία του κ. Κλείτου Ιωαννίδη με τον μακαριστό Γέροντα Ιωσήφ τον Βατοπαιδινό.

Κ. Ι.: Τί σας έλεγε για τον τρόπο, που προσευχόταν;

μ. Ι.: Από την άρχή που ξεκίνησε, κατανοώντας, με τα λίγα γράμματα που ήξερε, τη δύναμη που είχαν οι Πατέρες στη θεωρητική τους μορφή, βιαζόταν να φτάσει και αυτός εκεί. Δεν ήταν, βέβαια, εύκολο να το κατορθώσει. Όμως, ο πόθος του ήταν τέτοιος, που επέμενε- είχε αυτό, που οι Πατέρες χαρακτηρίζουν ως «επαινετή αναίδεια». Επέμενε, εκλιπαρώντας το Θεό να μη του στερήσει αυτή την κατάσταση. Έλεγε στο Θεό παραπονούμενος: «Συ, Κύριε, οίδας πάντα και γινώσκεις. Εγώ εγκατέλειψα την κοινωνία ολοκληρωτικά, πέταξα τα πάντα και δεν υπολόγισα τίποτε, ούτε θα υπολογίσω, προκειμένου να έρθω κοντά Σου και να βρώ αυτό, που οι Πατέρες λένε ότι παρέχεις σ’ όσους Σε ακολουθούν. Εγώ, λοιπόν, το απαιτώ. Που είναι αυτό;».

Κλαίοντας και αγωνιζόμενος, λοιπόν, είχε την πρώτη επίσκεψη της χάριτος. Καθήμενος και βλέποντας την κορυφή του Αθωνος, όπου βρίσκεται ή εκκλησία της Παναγίας μας – εκεί ήκμασε ο Αγιος Μάξιμος ο Καυσοκαλυβίτης – παρακαλούσε και

τη Δέσποινα Θεοτόκο, την όποια ιδιαίτερα αγαπούσε, επικαλούμενος τις πρεσβείες της, πότε να έρθει και σ’ αυτόν η θεία χάρις. Όπως, λοιπόν, καθόταν εκεί, χωρίς να εχει πείρα τότε και βίαζε τον εαυτό του να λέει την ευχή, ήρθε επάνω του μία ακτίνα φωτεινή, άκτιστος ενέργεια, η όποια μπήκε μέσα του κι άρχισε από τη στιγμή εκείνη να λειτουργεί μέσα στην καρδιά του ακώλυτα η ευχή. (περισσότερα...)